

sanja plovba, a pot navzdol:

modrikasta vlaga in utemeljene alge.

In nato: to prisluškujoče zbiranje enega samega glasu za vse, človek, pesem, ptica?

Pravkar nam veter pod prostrano krošnjo neba zatisne oči.

Sanjali smo lesk daleč od miru, molčanja in tišine.

In dihali globoko
in v prsnem košu skrivali smer plovbe in geografijo
obljubljenega sveta.

Božidar Timotijević (1932):

(vojni dnevnik)

NESLIŠNA, KO SI PRIHAJALA, SMRT	Sonce vstaja iz onega drugega gozda, gre čez glave in mesta, gre čez predmete in sence, ljubezni in nasmehe in potem pade v ocean na oni drugi strani, moder in pust in sličen ptici s svincem na krilih. In dokler v svojem nebu stoji sonce, tu, se otroci igrajo ali jedo jabolka, ki od okusa pokajo, ki po smehu dišijo. Na robu, na obali tega življenja sem stal neko jutro in videl te neslišne reči, resnico to: nebo, otroke in jabolka. O, preprostost, pred tabo neham biti to, kar sem, to, kar živim, ker niti ena od teh treh reči nisem, niti ene nisem molil, a mnoge podobnosti so skupaj minevale, minevale, minevale, o, in nehavele z bitjem, ki mi pripada... Puščave so, tako neslišno, a jasno. Kaktusi jim pod grlom neba rasto in nič nas ne more otresti kot siva volja mnogokaterega trna.
--	---

Jovan Hristić (1933):

URBI ET ORBI	Čakali so ga od zgodnjega jutra, potem pa je dozorel poldan in je prišel. Naznanile so ga trobente in bobni, otroci so se otepali v naročjih mater.
-----------------	---

Potem so prinašali žrtve in gledal je,
kako se dim vzdiguje kvišku, in mešal se je
vonj lovorja z vonjem krvi v nosnicah.

»Tukaj sta,« je rekel, »vzhod in zahod sonca,
vrnil sem se in svet je prišel za mano
celo premajhen za moje korake, videl sem.«

V pozni uri, opazoval je, kje zahaja sonce,
dan se je ločeval od noči in noč bo ločila dan,
sedel je nebogljeno in čutil, kako ga zapuščajo
uresničene želje, ki se z njimi ni dalo ničesar lotiti.

Branko Miljković (1934):

POEZIJO sen je davna in pozabljena resnica
BOJO ki je ne zna nihče več preskusiti
PISALI zdaj tujina poje ko morje in zaskrbljenost
VSI vzhod je zahodno od zahoda lažno gibanje je najhitrejše
 zdaj pojejo modrost in ptice moje zapuščene bolezni
 cvet sredi pepela in vonja
 tisti ki nočejo preživeti ljubezni
 in zaljubljeni ki vračajo čas nazaj
 vrt ki njegovih vonjav zemlja ne spozna
 in zemlja ki ostaja zvesta smrti
 zakaj ta svet soncu ni edina skrb

vendar nekega dne
bo tam kjer je bilo srce stalo sonce
in v človeški govorici ne bo takšnih besed
ki bi se jih pesem odrekla
poezijo bojo pisali vsi
resnica bo navzoča v vseh besedah
na krajih kjer je pesem najlepša
tisti ki je prvi zapel se bo umaknil
in prepustil pesem drugim
sprejemam veliko misel prihodnjih poetik:
nesrečen človek ne more biti pesnik
jemljem nase obsodbo množice, ki je zapela:
kdor ne zna poslušati pesem bo poslušal vihar

vendar:

bo svoboda znala peti
kakor so sužnji peli o njej

EPITAF Ubila me je premočna beseda